

си изплатилъ, — не те уволнятъ. Тогава по-благодаренъ ще си да те прѣмѣстятъ поне другадѣ, а като направятъ туй 2—3 пѣти, то значи еднажъ да изгори къщата ти. Та и прѣзъ моитѣ рѣцѣ вѣтрѣ въ 3—4 години малко ли пари минаха? ама, отдѣто дойдоха, тамъ и отидоха: не видѣхъ, какъ се изплѣзнаха отъ рѣцѣтъ ми!... Отчаяхъ се вече!... Тя се е видѣла моята: тукъ нищо нѣма да ме огрѣе, ами да стана да се пилѣя къмъ дома.

— Бѣда ще-неопрѣдѣлено! проговори про-нично Черното, което минуваше за най-ученъ между всинцата.

— Но съ какво? продължи бай Милю, безъ да разбра нѣщо отъ туй. Пѣшъ се не вѣрви: натегнахъ вечъ, а то, да е като едно-врѣме, да си плюна една сутринъ на краката, вечерята съмъ въ Ихтиманъ, а на втората — въ Пазарджикъ. Отъ тамъ е вечъ лесно.

Бай Тодоръ се още повече умисли.

Край дружината мина бързо, като махаше дълги си рѣцѣ, единъ човѣкъ съ омачкана черна — но сега станала тъмно-зелена — шапка, съ ветхъ рединготъ, кирлива риза и скжсани обуца.

— На гледъ френецъ, въ джеба — нѣмецъ! продума Черното.

— Търговецъ на дребно, се обади бай Милю.

— И негова милость е отъ нашия еснафъ, се обади Караормановъ, ама още хвѣрчи на високо!... Види се, има още нѣкой и другъ гологанъ въ голѣмия си джебъ. Сигурно има претенциитѣ да стане министъръ на финанситѣ!... Приятельтъ не приема да каже едно „добъръ день“, ама слѣдъ малко врѣме ще капитулира: самъ ще се прилѣпи до насъ.

— И тоя братъ е отъ страдателниятъ залогъ, проговори Черното.

— Тоя ли? измърмора бай Милю, и той все дохожда у министра и си подава картичката. И него не пущатъ стражаритѣ. Нонѣкога, щомъ ме зърне отдалечъ на вратията, върща се и обикаля наоколо до нѣкоя врѣме...